

ÉRDEKES ÉS MEGLEPŐ TÖRTÉNETEK, -ADATOK

PÉNTEK 13.

Avagy; miért szerencsétlen ez a nap?

A történet Kr.u. 1112 körül kezdődik... A francia Hugues de Payens márki és 8 másik francia lovag megalapítja **Krisztus Szegény Lovagjainak** rendjét. És hogy miért szegények, ha egyszer nemesek? A rend minden tagja köteles teljes vagyonát a rend és a keresztény egyház számára felajánlani, és a korábbi világi élvezetéről lemondani.

Kr.u. 1118-ban a lovagok az immár keresztény kézen lévő Jeruzsálembé érkeznek, és engedélyt kérnek Jeruzsálem püspökétől, hogy a rend a zarándokutak védelmét biztosítsa az arabok ellenében. A püspök természetesen hozzájárul a rend működéséhez és táborhelyet biztosít a lovagoknak a Templom-hegyen, Salamon templomának egykori helyén, ahol abban az időben arab istállók álltak. Ezek után a rend új nevet vesz fel: **Krisztus Szegény Lovagjainak és Salamon Templomának Rendje**, vagy ahogy mindenki hívja őket: a **Templomosok**.

A kezdeti 9 lovagból hamarosan hatalmas rend lett, mely jelentős gazdasági és katonai hatalomra tett szert. A Templomos lovagrendnek nagy kiterjedésű birtokai voltak, amelyeket 8 langues-ra (nyelvterület) és 10 olyan tartományra osztottak, melyek határait az országhatárok figyelembevétele nélkül húztak meg. Rendházaik, kastélyaik, hatalmas birtokaik csaknem egész Európát behálózták, Skóciától egészen az akkori Palesztináig. Ezenfelül kereskedelmi flottájuk, hajókészítő és -javító műhelyeik és kikötőik is voltak, köztük La Rochelle, ahol a flottájuk állomásozott. Más katonai lovagrendekkel ellentétben a Templomosok pénzkölcsönzéssel is foglalkoztak, sőt idővel a keresztény világ bankáraivá lettek, és adósaikká vált több európai uralkodó is.

Végül óriási gazdasági befolyásuk és a rend körül keringő misztikus mende-mondák miatt V. Kelemen pápa és a vagyonukra féltékeny IV. (Szép) Fülöp francia király titokban összefogva cselekvésre szánta el magát. 1307 szeptemberében a pápa lepecsételt leveleket küldött szét Európa minden szegletébe azzal az utasítással, hogy minden levelet egyazon napon felbontva, a tartományi vezetők mindenhol egyszerre cselekedjenek. Ez a nap pedig **1307. október 13-a, péntek** volt.

Péntek 13-án aztán Európa szerte feltörték a pecsétet, és elolvasták a levelek tartalmát. A levelek döbbenetes "tényeket" állítottak! Kelemen pápa azt állította, hogy isteni látomása volt, amely arra figyelmeztette, hogy a templomos lovagok a sátánimádás, a homoszexualitás, a kereszt megszenteltségtelenítése, a bálványimádás és más eretnek cselekedetek bűnében vétkesek. Továbbá azt állította, hogy Isten azzal bízta meg, hogy tisztítsa meg a Földet a bűnös Templomosoktól, és addig kínvallassák őket, amíg be nem ismerik Isten ellen való vétkeiket.

A pápa terve jól működött. Azon a napon sok ezer lovagot fogtak el, - köztük Jacques de Molay-t, a Templomos rend Nagy Mesterét - akiket kegyetlenül megkínoztak, majd máglyára küldték őket. A rendet feloszlatták, a birtokaikat elvették, az életben maradt kisebb rangú templomosokat beolvasztották az Ispályos rendbe.

Ez a tragikus nap, melyen több ezer keresztény lovagot kínoztak és öltek meg, mindmáig megmaradt a mai modern kultúrában is, mint "szerencsétlen nap", bár az igazi jelentését már csak kevesen ismerik.

KAMIKAZE - Az "Isteni Szél"

Honnan ered?

Mindannyian hallottunk már a II. világháború csendes-óceáni hadszínterén 1944-45-ben feltűnt Kamikazékról, akik robbanóanyaggal megpakolt repülőgépeikkel szándékosan az amerikai hajóknak csapódtak. Talán nem mindannyian tudjuk, de a "Kami kaze" kifejezés "isteni szél"-t jelent, és ennél régebbi, mintegy 700 évre visszamenő története van...

Az 1270-es években a Mongol Birodalom hihetetlen mértékben kiterjedt. A mai Romániától kezdve Ázsia nagy részét magába foglalta, Kína**(1)**, Korea és a mai Oroszország nagy része is a Birodalomhoz tartozott. De a trónon ülő **Kubiláj kán** (Dzsingisz kán unokája) még keletebbre tekintett, és a Japán Császárságot is meg kívánta hódítani. Parancsot adott koreai és kínai vazallusainak, hogy építsenek egy 900 hajóból álló flottát és fegyverezzenek fel egy 40.000-es hadsereget. **1274 novemberében** a sereg készen állt, és megindult Japán felé.

Az inváziós sereg a Kyushu sziget északi részén szállt partra a **Hakata öbölben** (a mai Fukuoka városa mellett), ahol a japán Hojo nemzetség (ejtsd: Hodzsó) császára mintegy 10.000 japán harccsal várta. A japánok védekezésre kényszerültek a túlerővel szemben, és fél napon keresztül keményen kitartottak. A csata délutánján hirtelen sötét felhők kezdtek gyülekezni északi irányban a tenger felett, amit a japánok már jól ismertek. **Tájfún** közeledett! A japánok visszahúzódtak a szárazföld belsejébe, a mongol flotta pedig igyekezett kifutni a nyílt tengerre, hogy ne az öböl sekély vizében érje a tájfún. De már nem volt rá idejük! A hihetetlen gyorsan lecsapó tájfún - amit a japánok szerint az istenek küldtek - az öbölben érte az inváziós flottát, és elpusztította vagy szétszórta a mongol flotta nagy részét.

A vihar elülte után - a veszteségek miatt - már nem volt reális esély az invázió folytatására, ezért a mongolok inkább hazatértek. Így a Japán Császárság egyenlőre elkerülte a mongol megszállást.

De a mongol kánt nem olyan fából faragták, aki csak úgy lemondjon valamiről. 1281-re még hatalmasabb sereget gyűjtött össze, ami a források szerint több mint 100.000 emberből állt és mintegy 4.400 hajóból. Egyes források 140.000 harcost említene, de mindenesetre biztos, hogy akkora haderőt állított fel, amit még sosem látott egyik birodalom sem a távol-keleti térségben. A célállomás megint Kyushu környéke volt, és a mongol flotta **1281 júniusában** útra kelt a Hakata öböl felé.

A japánok már készültek az újabb inváziós kísérletre, és 1276-77 folyamán az öböl mentén

mintegy 20 kilométer hosszan 2-3 méter magas, és 3 méter széles kőfalat emeltek. E fal mögött 1281-ben 40.000 fős japán hadsereg várta a mongol hódítókat.

Az összecsapások első felében a Japán császári flotta próbálta megállítani az inváziós hajókat. A part menti vizeken a számbelileg minimális japán hajók érzékeny veszteséget okoztak a mongoloknak, de a partraszállást lehetetlen volt megakadályozni. A mongolok partra szálltak és több hetes harc bontakozott ki a falak mentén. 1281 augusztusában a mongol sereg már a győzelem küszöbén állt; a falrendszert több helyen áttörték és a hőiesen védekező japán sereget megtizedelték. Ám ekkor megismétlődött az, ami már 1274-ben is megmentette Japánt; észak felől újabb hatalmas tájfun közeledett a Hakata öböl felé.

A mongol sereg egy részét a hajókra menekítették, és igyekeztek kifutni a nyílt tenger felé. Ekkor csapott le a tájfun. A könnyű fa hajókat egymáshoz vágta az öbölben, vagy a part menti sziklákhöz csapta. Egyeseket egyszerűen az óriás hullámok tépték szét; fát, vasat, embert egyaránt. Mire elült a vihar, az inváziós flotta megtépve és szétszórva hevert az öbölben, vagy a tenger mélyén. A sereg végképp demoralizálódott, néhol az őket hajtó vezéreik ellen lázadtak a katonák, így végül a további harcokat már nem lehetett folytatni. A sereg megmaradt része szégyenszemre visszahajózott a kontinensre. A parton maradt mongol katonákat - akiknek már nem volt idejük a vihar előtt a hajókra szállni - a japánok mészárolták le.

Ezzel az epizóddal Japán újra megmenekült a mongol hódítás veszélyétől, és örökre független maradt. Így történt, hogy a tájfun, az "isteni szél" (kami kaze) két ízben is megmentette Japánt az idegen uralomtól. Ezt a szellemet próbálták a japán pilóták a II. világháború végén újjáéleszteni, hogy "isteni szélként" megóvják hazájukat és császárukat. Kétszer sikerült történelmükben, harmadszor már nem.

(1) Ezért van az, hogy amikor Marco Polo 1275-ben Kínába érkezett, akkor kínai császárként a mongol Kubiláj kánnal találkozott.

ABRAHAM LINCOLN vs. JOHN F. KENNEDY

Hihetetlen párhuzamok !!

Abraham Lincolnt a kongresszus 1846-ban választotta meg, John F. Kennedy-t 1946-ban. Lincolnt 1860-ban választották elnökké, Kennedyt 1960-ban.

Mindketten harcoltak az emberi jogokért, és mindkettőjük feleségének volt egy abortusza amíg a Fehérházban voltak.

Mindkettőjüket pénteken ölték meg, és mindkettőjüket fejbőlőtték.

Lincoln titkárnőjének a vezetékneve Kennedy volt, Kennedy titkárnőjét pedig Lincoln-nak hívták!

Mindkettőjüket egy Johnson nevű ember iktatta be, és mindkettőjüket a déliek ölték meg.

Andrew Johnson, aki beiktatta Lincolnt, 1808-ban született. Lyndon Johnson, aki Kennedyt iktatta be, 1908-ban.

Lincolnt a "Ford" színházban lőtték le, Kennedyt pedig egy Lincolnban, amelyet a Ford cég gyártott!

John Wilkes Booth, aki megölte Lincolnt 1839-ben született. Lee Harvey Oswald, aki megölte Kennedyt 1939-ben.

Booth-ot és Oswald-ot is megölték az ítélelhozatal előtt.

Mindkét gyilkos használta mindhárom nevét, mely ismert és gyakori volt az észak-amerikai kultúrában. Mindkét név betűinek száma:15.

Egy héttel azelőtt hogy megölték, Lincoln **Monroe**-ban volt (egy észak-amerikai város). Kennedy egy héttel a gyilkosság előtt Marilyn **Monroe**-val volt!

NUKLEÁRIS FEGYVEREKET ÉRINTŐ BALESETEK:

Légi balesetek

1950. február 13. Egy amerikai B-36 bombázó Kanada partjainál, a Csendes-Óceán felett kigyulladt. Mielőtt a repülő a parti hegyekbe csapódott, a fedélzetén lévő, a hadsereg szerint inaktív, plutóniumot nem tartalmazó atombombát 3000 méterről ledobták, amelyet a hagyományos robbanóanyag fel is robbantott.

1950. április 11. Egy amerikai B-29 bombázó fedélzetén egy atombombával Új-Mexikóban, a Kirtland légitámaszpont közelében egy hegynek csapódott. A bomba megsemmisült, de szerencsére biztonsági okokból a nukleáris töltet (amely szintén a fedélzeten volt) nem volt behelyezve a bombába, és sértetlen maradt.

1956. március 10. Egy Floridából Európába tartó amerikai B-47 bombázó, fedélzetén két bombába való nukleáris anyagot tartalmazó kapszulával, nem találkozott légi üzemanyag-utántöltő repülőjével a Földközi-tenger felett. Kiterjedt kutatás sem bukkant a bombázó vagy legénységének nyomára.

1956. július 27. Az angol légierő (RAF) Lakenheath beli bázisánál egy amerikai B-47 bombázó "touch-and-go" leszállás gyakorlása közben egy raktárépületbe csapódik. A keletkező tüzet sikerült megfékezni, mielőtt az épületben található hat darab, egyenként 4 tonna TNT-t tartalmazó atombombát elérte volna.

1957. május 22. Egy amerikai B-36 bombázó, útban a texasi Biggs légitámaszponttól Kirtlandbe véletlenül elejt egy atombombát az Új-Mexikói sivatagban. A robbanóanyag felrobban, 8 m átmérőjű, 4 m mély krátert hagyva. Biztonsági okokból a nukleáris töltet nem volt a bombába helyezve.

1957. július 28. Egy a delaware-beli Dover légitámaszpontból Európába tartó C-124 "Globemaster" repülő, fedélzetén három atombombával motorhibát észlel. Rehobeth-től keletre két bombától megszabadulnak, amelyeket később nem sikerült felkutatni. Feltehetőleg most is a tenger fenekén nyugszanak.

1958. január 31. Egy tengerentúli amerikai bázison, (egyes források szerint Marokkóban, Rabattól 150km-re északkeletre) felszállás közben lezuhant egy B-47 bombázó, fedélzetén éles nukleáris fegyverrel. Egy mérföldes körzetben evakuálást rendeltek el, a gép 7 órán keresztül égett, a roncs közvetlen közelében jelentős szennyezés keletkezett.

1958. február Az angliai Greenham légitámaszponton felszállás közben egy B-47 bombázó motorhiba miatt 2500 m magasságban megszabadult két 1700 gallonos üzemanyagtartálytól, amelyek véletlenül egy nukleáris fegyverekkel megrakott parkoló B-47-es mellett csapódtak a földre. A keletkezett tűz 16 órán át égett, közben legalább az egyik bomba robbanóanyaga felrobbant, ami uránium és plutónium kontaminációt okozott.

1958. február 5. A floridai Homestead légitámaszpontból indulva egy F-86-os gép és egy B-47-es bombázó gyakorlatozás közben összeütközött. A Georgiai Savannah folyó torkolatánál a B-47-es megszabadult a fedélzetén lévő hidrogénbombától. A bombát két hónapnyi keresés után sem sikerült megtalálni, valószínűleg ma is a mocsárban vagy az óceánban fekszik.

1958. március 11. Egy B-47 bombázó, amely a georgiai Hunter légitámaszpontból tartott Európába, véletlenül ledobott egy élesíttetlen atombombát a dél-karolinai Mars Bluff fölött, egyenesen Walter Gregg kertjébe, ahol a bomba konvencionális robbanóanyaga felrobbant, 20 méter átmérőjű 5-10 méter mély krátert hagyva maga után, és megsemmisítve egy lakóházat, valamint megrongálva öt másik házat és a templomot. A légierő 54000 dollár kártérítést fizetett.

1958. november 4. Egy B-47 bombázó Texasban felszállás közben kigyullad és 500 méterről lezuhan. A fedélzetén található nukleáris fegyver konvencionális robbanóanyaga felrobban, 10 méter átmérőjű krátert ütve.

1958. november 26. Louisianában egy B-47-es kigyullad a földön. A fedélzetén található atombomba megsemmisül a tűzben. A szennyeződés a közvetlen környezetre korlátozódik.

1959. július 6. A Louisiana állam beli Barksdale Légitámaszponton egy C-124 repülő felszállás közben lezuhant és kigyulladt. A fedélzetén található nukleáris bomba megsemmisült, de robbanás és komolyabb kontamináció nem következett be.

1959. október 15. Kentuckyban egy KC-135 üzemanyagszállító és egy B-52 bombázó, fedélzetén két nukleáris fegyverrel a levegőben összeütközött és lezuhant. A bombákat sértetlenül visszanyerték.

1961. január 23. Az észak-karolinai Goldsboro közelében egy B-52 bombázó 1000-3000 m magasságban dezintegrálódott, aminek következtében elveszítette két 2.4 megatonnás termionukleáris bombáját. Utólagos vizsgálatok szerint az egyik bomba valamennyi biztonsági rendszere csődöt mondott, s csupán egy utolsó kapcsoló akadályozta meg a robbanást. A másik bomba ejtőernyő nélkül, szabadon csapódott egy mocsárba, ahonnan csak néhány részét sikerült kiásni.

1961. március 14. A kaliforniai Yuba City közelében egy B-52 meghibásodott. Miután lakatlan területre irányították, a legénység kiugrott. A gép becsapódásakor a bombák leszakadtak a gépről, de a biztonsági eszközök megfelelően működtek, és a bombák robbanóanyaga nem robbant fel.

1964. január 13. Úton a massachusettsi Westover légitámaszpontból a georgiai Turner légitámaszpontba egy B-52 fedélzetén két nukleáris fegyverrel lezuhan. A bombákat "viszonylag sértetlen" állapotban gyűjtötték be.

1964. december 8. Indiana államban, a Grissom Légitámaszponton egy B-58 bombázó letért a felszállópályáról és kigyulladt. A fedélzeten lévő öt nukleáris fegyver részben megsérült a tűzben. A kontamináció a közvetlen környezetre korlátozódott.

1965. december 5. A Rjúkjú-szigetek közelében egy termonukleáris bombával felszerelt A-4E repülő pilótájával együtt a Vietnamból haza tartó USS Ticonderoga repülőgép-anyahajóról legurult és elmerült az 5 km mély tengerben.

1966. január 17. Egy amerikai KC-135 üzemanyaghordozó repülő és egy B-52-es bombázó Spanyolország partjai felett összeütközik és négy termonukleáris bomba esik le Palomares falu közelében. Egy bomba épségben ér földet, kettőben földet éréskor felrobban a konvencionális robbanóanyag. Később 1400 tonna kontaminált talajt távolítanak el. A spanyol katonák védőfelszerelés nélkül dolgoznak. A negyedik bombát 80 nap múlva emelik ki a tengerből.

1966. augusztus 29. Az amerikai Puerto Ricóhoz tartozó Vieques sziget közelében gyakorlatozás közben a tengerbe került egy nukleáris bomba. Két hónappal később sikerült kiemelni.

1968. január 21. Egy amerikai B-52 bombázó vészleszállás közben lezuhan a grönlandi Thule légitámaszpont közelében. A fedélzeten négy atombomba volt, amelyek hagyományos robbanóanyaga felrobbant, mintegy 10 hektárt szennyezve be plutóniummal, amely befagyott a hőtől megolvadt jégbe. A terület megtisztításában segédkező dán munkások védőfelszerelés nélkül dolgoztak. Egyes utalások szerint az egyik bomba részei továbbra is a bázis előtti öböl alján fekszenek.

1977. november 28. Nyugat-Németországban egy nukleáris robbanófejeket szállító amerikai CH-47 helikopter felszállás közben kigyulladt és lezuhant. A tüzet sikerült eloltani és a fegyvereket biztonságosan eltávolítani.

1980. szeptember 15. A nebraskai Grand Forks légitámaszponton egy B-52 kigyulladt a földön, fedélzetén rövid hatótávolságú AGM-69 nukleáris rakétákkal. A tűz három órán át égett, de a kezdvező szél és a tűzoltók távol tartották a lángokat a rakétáktól.

Tengeri balesetek

1960. június 4. Az USS Sargo amerikai nukleáris meghajtású tengeralattjáró a hawaii Pearl Harbor bázison egy robbanást követően kigyulladt. Két torpedó felrobbant, miközben a tűz folyamatos oxigénutánpótlást kapott az éppen feltöltés alatt álló nagynyomású oxigénből. A nagyobb katasztrófát megakadályozandó a tengeralattjárót szándékosan elsüllyesztették. Később kiemelték, a javítási munkálatok három hónapig tartottak.

1961 július 4. A szovjet K-19 nukleáris meghajtású tengeralattjáró reaktorhűtése szivárogni kezd. A radioaktív szennyezés olyan komoly, hogy a legényéget evakuálják és a tengeralattjárót hazavontatják. A reaktorokat ki kell cserélni. Az elszennvedett sugárterheléstől 8-an meghalnak.

1962. június A szovjet K-3 nukleáris meghajtású tengeralattjárón tűz üt ki, amely komolyan károsítja a reaktorokat. A hajót hazavontatják, a reaktorokat ki kell cserélni.

1963. április 10. Az amerikai Tresher nukleáris meghajtású tengeralattjáró Bostontól keletre egy próbamerülés során elsüllyed. A 129 fős legénység elpusztul. A pontos okok nem ismertek, valószínűleg egy könnyeb beázástól elektromos hiba lépett fel, ezért a reaktor vészleállást hajtott végre, az áram nélkül maradt hajó pedig képtelen volt felszínre manőverezni.

1968. március 8. Hawaii Oahu szigetétől 1000 km-re északkeletre a K-129 szovjet dízel hajtású

tengeralattjáró elsüllyed, fedélzetén 3 nukleáris töltetű rakétával. A CIA megpróbálja kiemelni ("Project Jennifer"), hat év alatt többszázmillió dolláros költséggel építenek egy hajót erre a célra. A kiemelés során a tengeralattjáró törzse kettétört, és az egyik fele több nukleáris fegyverrel visszazuhant a tengerfenékre. De így is sikerült néhány nukleáris torpedóhoz hozzájutni.

1968. május 21. Az Atlanti-óceánon, az Azori-szigetektől 600 km-re délnyugatra, elsüllyed az amerikai USS Scorpion nukleáris meghajtású tengeralattjáró. A 99 fős legénység elpusztul. A 3000 méter mélyen fekvő roncs fedélzetén két ASTOR nukleáris torpedó is van. Az ok ismeretlen, a gyanú a tengeralattjáró saját torpedóira terelődött.

1968. május 24. A K-27 szovjet nukleáris meghajtású tengeralattjáró reaktorbalesetet szenved, kilencen meghalnak. Sikertelen javítási kísérlet után a reaktort Novaja Zemlja mellett a tengerbe süllyesztk.

1969. május 15. Az amerikai U.S.S. Guitarro nukleáris tengeralattjáró a San Franciscói-öbölben az építés utolsó fázisai közben elsüllyed.

1970. április 10. A spanyol partoktól 500 km-re a Vizcayai-öbölben a szovjet K-8 nukleáris meghajtású tengeralattjárón tűz üt ki. Pár nappal később, vontatás közben a tengeralattjáró elsüllyed, 4500 m mélyre. A legénységből 52-en meghalnak.

1970. június Az USS Tautog nukleáris meghajtású tengeralattjáró összeütközik a szovjet K-108 nukleáris meghajtású tengeralattjáróval. Mindketten visszatérnek bázisukra javításra. A K-108-ból egy darab propeller beágyazódott a Tautogba.

1970. november 29. A skóciai Holy Loch tengeralattjáró-támaszponton tűz üt ki az amerikai USS Canopus szállítóhajón, fedélzetén nukleáris robbanófejekkel, miközben két nukleáris tengeralattjáró horgonyzott mellette. Négy óra alatt sikerült megfékezni a tüzet.

1971. december 12. Az amerikai Connecticutban 500 gallon radioaktív víz kerül a Dace tengeralattjáróból a Thames folyóba.

1972. február 24. Az Atlanti-óceánon tűz üt ki a szovjet K-19 nukleáris meghajtású, ballisztikus rakétahordozó tengeralattjárón. 28-an meghalnak, a hajót kikötőbe kell vontatni, amiben több mint 30 szovjet hajó vesz részt.

1973. június 13. A szovjet K-56 nukleáris meghajtású tengeralattjárón reaktorbaleset történik, 27-en meghalnak.

1974 A brit HMS Tiger nukleáris tengeralattjáró a máltai Valletta kikötőben horgonyzott, amikor a munkálatok közben egy torpedót véletlenül ráejtettek az egyik nukleáris fegyverre. Ha robbanás következik be, több mérföldes körzetben szennyezték volna a főváros kikötőjét.

1975. november 22. Szicília közelében éjszaka összeütközött az amerikai USS John F. Kennedy repülőgép-anyahajó az USS Belknap cirkálóval. Komoly tüzek keletkeztek, amelyeket épphogy sikerült távol tartani az USS Belknap elülső fegyverraktárától, így nem sérültek meg a nukleáris fegyverek.

1975. november A USS Proteus véletlenül jelentősebb mennyiségű radioaktív vizet enged az Apra-öbölbe Guamon. A közeli nyilvános strandokon a megengedett sugárzás 50-szeresét mérik.

1976. szeptember 26. A szovjet K-47 nukleáris tengeralattjárón tűz üt ki. 8-an meghalnak.

1977. szeptember 8. Egy szovjet tengeralattjáró véletlenül katapultál egy nukleáris robbanófejet. A bombát sikerült begyűjteni.

1977. szeptember 20. A USS Ray nukleáris tengeralattjáró a Földközi tengeren egy korallhegynek ütközik. A károk javítása egy évig tart.

1978. május 22. Washingtonban a Puget-szorosban a USS Puffer véletlenül 500 gallon radioaktív vizet enged a tengerbe.

1981. április 9. A 160 nukleáris robbanófejjel felszerelt USS George Washington összeütközik egy japán teherhajóval a Kelet-Kínai tengeren.

1981. augusztus 21. A K-122 szovjet nukleáris tengeralattjárón tűz üt ki Okinawa közelében. 15-en meghalnak. A hajót kikötőbe kell vontatni.

1981. november 2. Skóciában az amerikai USS Hollandról egy tengeralattjáróra való átrakodás közben egy daru leejt egy Poseidon nukleáris rakétát, amely 5 métert zuhan szabadon, mielőtt a csörlő megfogja - épp a tengeralattjáró teste felett.

1983. június 24. A K-429 szovjet nukleáris tengeralattjáró Kamcsatka mellett elsüllyed. 12 órán át nem veszik észre a hajó eltűntét. 16-an meghalnak. A hajót két hónap múlva kiemelik.

1984. március 21. Az amerikai USS Kitty Hawk repülőgép-anyahajó összeütközik egy szovjet tengeralattjáróval. Mindkettőn számos nukleáris fegyver van.

1985. augusztus 10. Vlagyivosztok mellett, a Csazsma-öbölben a K-314 tengeralattjáró reaktorát töltötték újra. Amikor az egyik reaktort daruval áthelyezték, az meggörbült, megindult a láncreakció, a keletkező hő pedig robbanást okozott, amely a fedőt 80 méterre repítette, kilökte a frissen betöltött üzemanyagot, belső károkat okozott, valamint tűz keletkezett, amit csak 4 óra alatt sikerült megfékezni. Jelentős mennyiségű radioaktív szennyeződés került a tengerbe.

1985. szeptember 13. A K-429 újra elsüllyed, ezúttal a kikötőben.

1986. március 13. A USS Nathaniel Greene ballisztikus rakétahordozó tengeralattjáró az ír tengeren zátonyra fut - az első komolyabb amerikai rakétahordozó baleset. A részletes károk nem ismertek, de javítás helyett kivonták a hadrendből és szétszerelték.

1986. október 3. A K-219 szovjet tengeralattjárón tűz üt ki Bermuda partjaitól 600 km-re keletre. A tüzet egy torpedócsőbe beszivárgó víz és a torpedó üzemanyagának heves reakciója okozza. Három nappal később vontatás közben elsüllyed.

1989. április 7. A szovjet K-278 Komszomolec nukleáris tengeralattjáró a Norvég partoktól 500 km-re, a Barents-tengeren kigyullad és elsüllyed, 42-en meghalnak.

1992. február 11. A Barents-tengeren, a szeveromorszki tengeralattjáró-bázis közelében összeütközik az amerikai USS Baton Rouge és az orosz Barracuda tengeralattjáró. Mindkettő képes elhagyni a helyszínt, de a Barracudát leselejtezik, majd egy évvel később a Baton Rouge-t is.

1993. március 20. A Barents-tengeren összeütközik egy orosz Delta III osztályú interkontinentális rakétahordozó tengeralattjáró és a USS Grayling nukleáris meghajtású tengeralattjáró.

1994. március 2. A francia Amethyste nukleáris meghajtású tengeralattjáró gyakorlatozás közben kis sebességgel a tengerfenéknél ütközik a Földközi-tengeren. Sérültek nincsenek.

1994. július 19. Egy francia tengeralattjáró Toulon közelében, a Földközi-tengeren emelkedés közben egy szupertankernek ütközött, olajszennyezést okozva.

2000 augusztus 12. Gyakorlatozás közben a Kurszk orosz nukleáris tengeralattjáró egyik torpedója berobban, a hajó elsüllyed a Barents-tengeren. 118-an meghalnak. A roncsot egy évvel később felszínre hozzák.

2001. február 9. Az amerikai USS Greenville nukleáris tengeralattjáró Hawaii partjainál emelkedés közben elsüllyeszti a japán Ehime Maru halász- és oktatóhajót. 35-en, köztük diákok, meghalnak.

2003. augusztus 30. A Barents-tengeren, a Kilgyin-szigettől 5 km-re, 170 m mély vízben vontatás közben elsüllyed a K-159 nukleáris tengeralattjáró. A hajót 1989-ben vonták ki a hadrendből, ám a leállított reaktorok még tartalmaznak használt üzemanyagot. 9-en meghalnak.

Rakéta balesetek

1956. december Egy tesztelés során Cape Canaveralról fellőtt (robbanófej nélküli) Snark cirkálórakétával elvesztették a kapcsolatot, a rakéta a brazil őserdők fölött tűnt el. Egy farmer talált rá 26 évvel később.

1960. június 7. A new jersey-i McGuire légitámaszponton egy BOMARC-A nukleáris rakéta lángba borult, miután egy nagynyomású héliumtartály felrobbant és felszakította a rakéta üzemanyagtartályát. A rakéta megolvadt, plutónium kontaminációt okozva a bázison és a talajvízben.

1962. június Sikertelen kísérletek során két Thor rakétán elhelyezkedő nukleáris robbanófej a Csendes-óceánba zuhan.

1965. augusztus 9. Arkansas államban, Searcy közelében egy Titan II rakéta silójában tűz üt ki egy sérült üzemanyagcső miatt, 53-man meghalnak. A rakéta nem volt felfegyverezve.

1966. október 27. A kínai DF-2 nukleáris rakéta éles tesztje. A Jiuquanból fellőtt, 20 kilotonnás robbanófejjel felszerelt rakéta sikeresen felrobban a 800 kilométerre levő Lop Nor felett. Közben lakott települések felett halad el (Anxi, Dunhuang), és elvben milliós városokat is el tudott volna érni (Xining, Lanzhou).

1980. szeptember 20. Arkansas államban egy Titan II interkontinentális ballisztikus rakéta silójában egy technikus elejtett franciakulcsa eltalálja a rakétát, szivárgást okozva a nagynyomású üzemanyagtartályban. A komplexumot kiürítik. 8 óra múlva a szivárgó üzemanyag berobban, 1 halálos áldozatot okozva és 21 embert megsebesítve. A robbanás leszakította a siló 740 tonnás ajtaját és 200 méter magasba röpítette a robbanófejet.

1993. november Egy Cseljabinszk közeli fegyvergyárból két alkalmazott ellop 2 nukleáris robbanófejet. A fegyvereket rövid idő múlva megtalálják egy autóparkolóban.

Irányítás, hadiparancsnokság

1960. október 5. Az Észak-Amerikai Légvédelmi Parancsnokság (NORAD, ez irányítja az amerikai nukleáris robbanófejjel ellátott interkontinentális ballisztikus rakétákat (ICBM-eket) és a nukleáris stratégiai bombázókat) "korai előrejelzés" (early-warning) rendszere figyelmeztető jelzést küldött, mely szerint masszív szovjet nukleáris csapás közeleg az Egyesült Államokhoz. Valójában egy számítógép hibájából a távolságmérésnél két nulla eltűnt: a 4000km távolságban érzékelt rakétának tűnő jelek a 400 000 km-re levő Holdról verődtek vissza.

1961. november 24. Az amerikai stratégiai légi parancsnokság (SAC) és mindhárom (a grönlandi Thule, az alaszakai Clear és az angliai Fillingdales) ballisztikus támadást figyelő központ (Ballistic Missile Early Warning Site - BMEWS), között megszűnt a kapcsolat. A három hely kommunikációs eszközeinek egyidejű meghibásodása valószínűtlenebbnek tűnt, mint egy jól időzített támadás, ezért riadót rendeltek el a stratégiai B-52 bombázóknak. Később kiderült, a három központ vonalai egyetlen átjátszóállomáson át haladtak, amely meghibásodott.

1962. augusztus 23. Egy a kanadai Ellesmere szigetről az alaszakai Barter szigetre tartó B-52 stratégiai bombázó navigációs hiba miatt 500 km-re megközelítette a szovjet légteret a Vrangelszigetnél, ahol feltételezések szerint elfogó vadászgép bázis volt. Az ilyen hibák

megismétlődését elkerülendő, az ilyen magas földrajzi szélességen haladó, nehezen navigálható útvonalakat megváltoztatták. Ezek a változások azonban csak lassan léptek életbe, és az 1962 októberi kubai rakétaválság alatt is ugyanez az útvonal volt mindennap használatban.

1962. október 24. (kubai rakétaválság) Egy szovjet műhold felrobbant, amelyet állítólag ICBM támadásnak vélt a NORAD (a vonatkozó dokumentumok titkosítását nem oldották fel).

1962. október 25. (kubai rakétaválság) Az amerikai Duluth irányítóközpontban egy biztonsági őr egy kerítésen átmászó alakra lett figyelmes. Aktiválta "szabotázs" riasztót, mely a környék összes bázisán megszólalt. Hibás huzalozás miatt az egyik bázison a nukleáris fegyverzetű F-106A gépek felszállására utasító riasztó szólalt meg. Mivel a kubai rakétaválság miatt nem voltak riadógyakorlatok, a pilóták azt hitték, kitört a 3. világháború. Felszállás előtt sikerült értesíteni a gépeket a hibáról. Később kiderült, az eredeti behatoló egy medve volt.

1962. október 26. A kubai rakétaválság alatt valamennyi ICBM-et nukleáris robbanófejjel látták el (amit bizonyára az szovjet titkosszolgálat is tudott). Kivéve (ám ezt nem biztos hogy tudta a szovjet titkosszolgálat) azt a Titan rakétát, amelynek ezen éjszaka volt tesztkilövése, amit aggodalom nélkül végre is hajtottak.

1962. október 28. A moorestowni radarbázison egy szimulált, kubáról indított atomtámadás szalagjai futottak, miközben egy műhold jelent meg a horizonton. Az összezavarodott operátorok a parancsnokságnak nukleáris támadást jelentettek. Nem voltak működésben a területet lefedő többi radarok, amelyek megerősíthették volna a kubából közeledő rakéta veszélyét. Végül a floridai becsapódás előre jelzett ideje után sem történt semmi, és ez az információ időben eljutott minden vezetési szintre.

1979. november 9. Egyszerre 4 különböző parancsnokság (NORAD főparancsnokság, SAC, Pentagon, Alternatív Nemzeti Katonai Parancsnoki Központ) képernyőin egyszerre hatalmas számú az USA fele közeledő szovjet rakétát kezdtek el jelezni. A légierő számos gépe, többek között az elnöki különgép is a levegőbe emelkedett - az elnök nélkül! A pánik és káosz ellenére 6 percen belül sikerült az egyik radarállomással kapcsolatba lépni, akik jelezték, hogy nem észlelnek rakétákat. Mint kiderült, csak egy számítógépes szimulációról volt szó. Később külön telepet hoztak létre erre a célra, hogy ne kelljen a katonai használatban lévő rendszereken futtatni a tesztszalagokat.

1980. június 3. Egy számítógépalkatrész hibájából a NORAD rendszer hibásan szovjet rakétatámadást jelzett. 100 B-52 és az elnöki katonai különgép készült a felszállásra. Még időben észlelték, hogy számítógépes hibáról van szó, de a hamis jelzés három nappal később megismétlődött. A problémát egy hibás áramkör okozta, aminek eredményeként véletlenszerű számjegyek jelentek meg a dekterektált rakéták száma helyén.

1983. szeptember. 26. A nyolcvanas évek elején a szovjet vezetés attól tartott, hogy az amerikaiak nukleáris háborúra készülnek. Ezen a napon egy szovjet korai előrejelző műhold tévesen több amerikai Minuteman nukleáris ballisztikus rakéta indítását jelezte. A műholdfigyelő központban megszólalt az általános riadó, és a katonai központ feladata volt a megfelelő válaszlépések elrendelése (ekkoriban a szovjetunió vezetőjének még nem volt "nukleáris aktatáskája" a közvetlen irányításhoz). A szolgálatot teljesítő tiszt, Sztaniszlav Petrov, habár biztos nem lehetett benne, végül úgy döntött, valószínűleg téves riadóról van szó.

1995. január 25. Egy a norvég Spitzbergákról fellőtt meteorológiai rakétát az orosz "korai előrejelzés" rendszer támadásnak ítélt, és riadót rendelt el. Hamarosan kimérték, hogy a becsapódás Oroszország területén kívül következik be. Később kiderült, hogy Norvégia előre elküldött bejelentése az orosz védelmi minisztérium bürokráciájában akadt el.